

Maurits, mijn zwarte kater, is zoek geweest van donderdag 8 tot zaterdag 17 maart 2012. Ik heb op vrijdag 9 maart in de directe omgeving flyers **in elke brievenbus** gestoken, en de daaropvolgende dag **overal aangebeld**. Er was een dierenorganisatie die mijn flyer slecht vond, maar ik heb weloverwogen voor minimale geschreven info gekozen. Ik wilde namelijk dat de essentiële informatie in het oog zou springen. Zijn foto, naam, mijn adres en gsm nummer, en de vraag om in garage, kelder, tuinhuis enz. te kijken was alles wat er op stond.

Tijdens mijn huis aan huis ronde kon ik uitleggen dat katten bang zijn, zich verschuilen en zich zeker niet aan vreemden tonen. Ik heb overal verzocht om eventueel een tuinhuis of raam dat open was geweest bij het eerste mooie weer even te willen open laten zonder erbij te blijven zodat hij er eventueel weer uit kon komen. Ik woon **in een stad**, waar huis aan huis gebouwd is en je geen toegang tot tuinen hebt tenzij door een huis, en slechts weinigen (2 in het hele huizenblok) hebben mij door hun huis in hun tuin gelaten om te roepen en te zoeken.

Zondag 10 maart heb ik **alle parkeergarages** gecheckt. Van sommigen vond ik iemand met een sleutel, bij anderen wachtte ik gewoon tot iemand zijn auto kwam halen of terugzetten, en vroeg dan of ik binnen mocht. Ik liet de auto eigenaars vertrekken, en zocht en riep Maurits pas wanneer ik daar alleen was. Eerder die zondag had ik een vriendin met hond ter hulp geroepen, maar dat was geen onverdeeld succes. De hond heeft heel erg genoten van het uitje, maar snapte niet waarom ik die rode lap onder haar snoet hield, en elk spoor dat ze vond eindigde bij een autoband of een parkeermeter.

Niet elke hond kan dus spoorzoeken. Maar we kregen wel veel aandacht, en ik kon nog meer buurtbewoners vertellen dat Maurits, een zwarte kater, zoek was.

Ik ben de hele tijd om het uur of om de paar uur, ook 's nachts, uit mijn raam op de eerste verdieping zijn naam blijven roepen. 's Nachts is het rustiger, ik hoopte dat hij mij dan zeker zou horen, en dat ik dan meer kans liep hem te horen indien hij zou antwoorden.

Ik heb hem op enkele websites gezet, met foto, en alle dierenasiels en dierenartsen in de ruime omgeving verwittigd. Een hele goeie tip die ik kreeg voor in een stad, waar je zelf niet in tuinen kan en ook niet altijd zicht hebt op hoe het er achter die hoge gevels allemaal uitziet: **google earth of birdeye.com**. Via deze websites kan je uitpluizen of je kat toegang kan hebben tot deze of gene plek.

Zoek overal, ook waar het onwaarschijnlijk lijkt.

Maurits had woensdagavond 7 maart nog thuis gegeten en keek samen met mij TV. Donderdag, de dag dat hij verdween, is mijn voordeur niet open geweest. Het ganse huizenblok is volgebouwd, huis aan huis, dus in principe kan hij er niet uit, hij moest ergens in een tuin, huis, kelder, garage....in dit huizenblok zitten.

Tenzij hij in een huis of garage is geraakt langs de achterzijde, en er aan de straatzijde is uitgeraakt. Het leek mij erg onwaarschijnlijk en ik heb dus vooral in het huizenblok gezocht.

Toch heb ik hem zaterdag 17 maart een straat verder gevonden.

Geduld

Ik vond Maurits doordat hij antwoordde op mijn roep. Gek hoe je die ene miauw onmiddellijk, met absolute zekerheid herkent. In een kelder. Maar daarmee was het niet opgelost. Hoewel hij mij herkende, en antwoordde telkens als ik zijn naam zei, was hij niet van plan het me gemakkelijk te maken. Toen ik had aangebeld en uitgelegd dat mijn kater in de kelder zat, mocht ik mee. De man des huizes ging me voor: fatale fout. Maurits vluchtte het keldergat uit en de straat over. Slecht nieuws voor het hart van een poezenmoeder.

Vervolgens installeerde hij zich bij een op zaterdagmiddag verlaten metaaldraaij. Het gebouw staat 30m van de straat af, het plein is op niet-werktijden leeg, maar wel afgemaakt met een hek van twee en halve meter hoog met puntige pieken op. Erover klimmen was geen optie. Er was ook een alarm op het hek geïnstalleerd. Dat laten afgaan zou zeker de vlucht van mijn poezenman betekenen. Niemand reageerde op de bel, niemand nam op toen ik het telefoonnummer dat onder de bel stond telefoneerde.

Ik belde een goede vriendin, commandeerde haar het bedrijf te googelen en een gsm-nummer te zoeken. tevergeefs. Wachten dus. En hopen dat Maurits zich van tussen de paletten onder het afdak aan het gebouw langzaam maar zeker tot aan het hek zou durven begeven. Wat bemoeilijkt werd door elke passerende auto, elke voetganger die vroeg: "wat zijn jullie aan het doen?" Of die, toen mijn zwarte moedigaard al tot halverwege het plein was gesukkeld enthousiast "oh, poes!" riepen. Grrr. Nog erger: passanten die mee kwamen roepen.

Ik ben thuis zijn lievelingseten gaan halen, terwijl de lieve meneer van de kelder bleef staan. Zodat, ook als Maurits zich zou verplaatsen, ik toch nog zou weten waar hij zat. Hij had zich nog niet verroerd toen ik terug was. Uiteindelijk kwam hij, at hij, kon ik hem door het hek strelen, maar de stap door het hek maakte hij niet. Ik poogde hem zover te krijgen door het blikje eten alsmaar verder te schuiven, maar mijn slimme jongen had het door. Toen het zover stond dat hij zijn hele hoofdje door het hek moest steken om te kunnen eten, stak hij resoluut een poot onder het hek door, grabbelde het blikje vast en trok het met een ferme beweging terug onder het hek door naar zijn kant.

Ik zat ondertussen op het voetpad met mijn twee benen naast elkaar voor me uit gestrekt. Zo moet ik thuis ook in de zetel zitten om meneer op schoot te krijgen, anders ligt hij niet goed. Ik hoopte dat deze manier van zitten hem naar me toe zou lokken zodat hij zich op mijn schoot zou installeren. Dat heeft drie keer gewerkt.

Drie keer, inderdaad. Want toen hij op schoot klom en ik hem in mijn armen nam, leek alles helemaal in orde. Maar toen ik hem in de transportmand wilde steken, stribbelde hij zo furieus tegen dat ik hem moest lossen, en hij spurtte 30m ver, onder het afdak tussen de paletten.

Een dik uur later had ik hem weer in mijn armen, ik kuste hem, knuffelde hem, vertelde hem hoe blij ik was dat ik hem terugvond, en dat hij gezond was. Maar hetzelfde scenario herhaalde zich: hij wilde niet in de transportmand. De man van de kelder hielp, maar zelfs met z'n tweeën konden we hem niet houden.

Tegen dan was ik door en door koud van het op de grond zitten met te weinig aan. De temperatuur was al flink naar beneden, en Mau zat terug 30 meter van me vandaan achter een huizenhoog hek met pinnen, en ik was zwaar gefrustreerd.

Ik moest me even gaan opwarmen, en ik moest mijn ander poezenschatje Jozefien haar medicatie geven, dus ik riskeerde om een halfuurtje weg te gaan. Toen ik, ingeduffeld als een poolreiziger, terug kwam, klaar om desnoods de hele nacht bij dat hek tegen mijn katertje te praten, stond hij bij het hek.

Ik praatte tegen hem, hij antwoordde, en toonde mij het katteneten dat daar stond voor zwerfpoezen. Zo slim was hij geweest: ergens te blijven waar hij eten en drinken had. Ik vermoed dat hij al enkele dagen pendelde tussen de kelder (tijdens de kantooruren, wanneer het metaalbedrijf druk bezocht en de parking vol bedrijvigheid is) en de parking, waar een afdak, stapels paletten en eten voor handen zijn. Hij heeft daar zeker geen 10 dagen gezeten, want de dame die de zwerfpoezen komt eten geven kende hem niet. En het was haar ook nog maar enkele dagen opgevallen dat er meer eten verdween.

Ik zette mij weer op de grond, wachtte en praatte tegen hem, en hij kwam weer. Hij lag zalig in mijn armen, maar één blik van mij naar de transportmand en hij begon al te wriemelen. De meneer van de kelder kwam aanlopen om te helpen, maar ik wilde geen derde keer riskeren terug naar af te gaan. Dus ik vroeg de man of hij mijn transportbak even mee naar zijn huis wilde nemen, waar ik hem later terug zou ophalen. En tegen alle geldende adviezen over kattentransport in heb ik Maurits in mijn armen naar huis gedragen.

Bij momenten kneep ik hem haast fijn, want elke auto of haastige voorbijganger deden hem schrikken, en ik wilde hem echt niet nog een keer uit mijn handen laten ontsnappen. Ik bleef in zijn oor praten, hem geruststellen, en raakte tot voor mijn deur. Ik had me al eerder gerealiseerd dat ik mijn deur niet zelf kon opendoen. Weggelopen poezen zijn echt één grote stressbundel, en met één arm zou ik hem nooit kunnen houden. Dus wachtte ik op voetgangers. Ik vroeg een passerende juffrouw om de huissleutel uit mijn jaszak te nemen en mijn voordeur open te doen.

Ik legde uit dat ik de poes die ik droeg na tien dagen had teruggevonden en niet wilde riskeren hem weer kwijt te raken. In een stad kijken mensen je raar aan als je zoiets vraagt, maar hoewel schoorvoetend, mijn verzoek werd ingewilligd. De stap over de drempel maakte van een stijf van de stress staande kater een compleet relaxte lappenpop. Hij snuffelde wat rond, krabde aan de krabpaal, liep direct de tuin in (ook zeer slecht voor mijn hart, dus ik er direct achteraan) en lag de rest van de avond super tevreden te spinnen.